

Ebbe Stub Wittrups fotografier er uagtet deres konceptuelle udgangspunkt poetiske og dramatiske:

"Devils Bridge #2, Ponto del Diavolo, Borgo en Mozzano", 2009-2010.

Foto: Kunstneren og Martin Asbæk Gallery

BLÅ BOG

Ebbe Stub Wittrup (f. 1973) bor og arbejder i København.

Fotografiet står centralt i hans udtryk, men han arbejder også med medier som film, skulptur og installation.

Stub Wittrup er uddannet fra Academy of Fine Arts i Prag i 1999 og har siden udstillet i ind- og udland med solo-udstillinger på bl.a. Kunstverein Braunschweig, Kunsthalle São Paulo, Aros, Kirchner Museum og Overgaden.

Måske skulle Aalborg Teaters direktør nøjes med at være teaterdirektør

Teaterdirektør Hans Henriksen laver endnu en modernisering af en klassiker, og med "Forbrydelse og straf" lykkes det heller ikke.

SKUESPIL
FORBRYDELSE OG STRAF

AALBORG TEATER
Af Fjodor Dostojevskij
Dramatisering: Erik Uddenberg

Iscenesættelse: Hans Henriksen
Scenografi: Serge von Arx
Varighed: 2 timer og 45 minutter

Spiller til den 29. februar 2020

MORTEN HEDE
kultur@jp.dk

Fjodor Dostojevskijs roman "Forbrydelse og straf" er simpelthen et mesterværk. Det kan ikke diskuteres, og det bliver det vist heller ikke. Denne anmelder har foreløbigt kun romanens første sider i fjern erindring, mens Dostojevskijs to væsentligt kortere romaner "Spilleren" og "Dobbeltgængerens" blev læst til ende.

Verfremdung

Men romanens usædvanlige tyngde, dybde, psykologiske spil og skarpe samfundskritik skinner klart igennem i teaterversionen af "Forbrydelse og straf" med dramatisering af svenske Erik Uddenberg. Dét lykkes det Aalborg Teater trods alt at få ud over rampen.

For hvis vi ser bort fra Ferdinand Falsen Hiis' fremragende arbejde i den altoverskyggende hovedrolle som Rodion Raskolnikov - samt et par andre skuespilpræstationer, der isoleret set også gør et godt indtryk på os - så gør teaterdirektør og instruktør Hans Henriksens iscenesættelse alt for at spolere den gode oplevelse. Hele forestillingen er tæt tapetseret af såkaldte verfremdungseffekter - et fremmedgørende eller illusionsbrydende greb, der kommer fra Bertolt Brecht i 1930'erne, som skulle få os ud af teatrets fiktionsunivers. Det kan være særdeles effektivt, når det bruges rigtigt; det kan få os ud på kanten af stolene. Men når det bliver misbrugt i så svær grad som i Hans Henriksens iscenesættelse, kommer vi ikke bare ud af fiktionen - vi bliver nærmest skubbet helt ud på gaden og hen til bussen.

Fængende karakter
Desværre er det ikke første gang, at Hans Henriksens iscenesætterarbejde på Aalborg Teater har afstedkommet fejlslagne moderniseringer af skønne klassikere. Man må efterhånden spørge sig selv, om teaterdirektøren ikke skulle nøjes med at være teaterdirektør.

Når "Forbrydelse og straf" alligevel er værdt at se, er det først og fremmest Ferdinand Falsen Hiis' præstation, der bygger på så interessant og fængende karakterarbejde, at vi nemt kunne nøjes med ham i en monolog på en tom scene i tre timer. Og scenerne sammen med Nanna Skaarup Voss i rollen som Sonja fungerer forbilledligt.

Ellers bidrager Aalborg Teaters version af romanen ikke med andet end en fornyet lyst til at gå hjem og give sig i kast med Dostojevskijs moppedreng igen. Vi oplever ikke, at scenen og de sceniske virkemidler er med til at udvide værket. Tværtimod føler vi, at vi går glip af et univers i bogen, som teaterversionen desperat forsøger at lægge afstand til.

Derfor er "Forbrydelse og straf" mislykket som teater.

Ferdinand Falsen Hiis leverer fremragende karakterarbejde i hovedrollen som Raskolnikov i "Forbrydelse og straf" på Aalborg Teater. Foto: Allan Toft

Det intime er det bedste

Ebbe Stub Wittrup overbeviser ikke helt med sine to udstillinger på Gl. Holtegaard og Copenhagen Contemporary.

KUNSTUDSTILLING
EBBE STUB WITTRUP: PHOTOGRAPHS
GL. HOLTEGAARD
Attemosevej 170, Holte
Varer til den 13. april

KUNSTUDSTILLING
EBBE STUB WITTRUP: BOTANICAL DRIFT
COPENHAGEN
CONTEMPORARY
Refshalevej 173A, København K
Varer til den 17. maj

TOM JØRGENSEN
kultur@jp.dk

Det er en smagssag, om man kalder Ebbe Stub Wittrup en romantisk konceptualist eller konceptualistisk romantiker. Hans værker er altid idébaserede, men en interesse for spirituelle og religiøse emner gør, at han aldrig bliver en klassisk hardcore konceptkunstner. De to udstillinger på Gl. Holtegaard og Copenhagen Contemporary viser også en kunstner, der er fundamentalt interesseret i, hvordan vi sanser og erkender verden og ikke mindst, hvordan farverne spiller en vigtig rolle for dette. Det bliver dog aldrig som på Louisiana, hvor Ann Veronica Janssens netop nu

er langt mere imødekomende og udadvendt, fordi hun direkte inddrager publikums egen krop og egne sanser i værkerne. Hos Ebbe Stub Wittrup skal man læse sig til det hele.

Smukt og varieret resultat

Det fungerer bedst i Gl. Holtegaards på én gang intime og elegante udstillingsrum. Bevares, værkerne - her næsten udelukkende fotografier - er demonstrativt saglige og nørdet videnskabelige, men andre mere psykologisk orienterede, ikke målbare ting trænger sig på. Som i serien "Devil's Bridges", hvor Ebbe Stub Wittrup har fotograferet sydeuropæiske middelalderbroer fra stort set det samme perspektiv og med identisk belysning. Når man kan læse sig til gamle myters beretninger om djævlens assistance til det teknisk komplicerede byggeri mod til gengæld at få den første sjæl, der betræder broen, sætter det gang i fantasien,

og man oplever billederne som ladet med dramatik og spænding.

Det samme gør sig gældende med serien "Repetition of a Word Thirty Three Times", hvor vi ser nærbilleder af græshopper. Igen skal vi læse, og så opdager vi, at mens græshoppen i Vesten forbindes med én af de bibelske plager og betragtes som et skadedyr, ses den i Østen som en lykkebringer. Da Ebbe Stub Wittrup har behandlet alle fotografierne med hver sin unikke selektion-toning med et smukt og varieret resultat, overgiver man sig til værkernes poetiske fremtoning.

Politiske postulater

Poesien er imidlertid forduftet i Copenhagen Contemporary. Her har Ebbe Stub Wittrup kastet sig ud i et langt mere samfundskommenterende projekt. Udgangspunktet er den danske botaniker Nathaniel Wallichs (1786-1854) videnskabelige ekspedition i 1807, hvor han

Ebbe Stub Wittrups værker på Copenhagen Contemporary er designmæssigt så flotte, at det faktisk overskygger deres politiske og mytologiske indhold (som man må læse sig til): "Botanical Colours. Indigo, Cutch, Lac, Madder, Kamala & Myro Balan", 2020. Bomuld, plantefarvepigment. 500 x 400 cm. PR-foto

indsamlede mere end 10.000 planter i den danske koloni Serampore i Indien. Ekspeditionen og Wallichs øvrige arbejde blev finansieret af det stenrige britiske East India Company. Dette kæder Ebbe Stub Wittrup nu sammen med en generel kommerciel og imperialistisk udnyttelse af Indien fra Vestens side.

Syv kæmpe bannere indfarvet med indiske plantefarver, 24 bronzehandsker formende spirituelle håndtegn, en ombygget Jaguar MK 2 med et interiør delvist fremstillet af indiske træsorter (Jaguar blev i 2008 opkøbt af det indiske firma Tate Motors) og endelig et udvalg af Wallichs originale planteark hviler i modsætning til de mere poetiske værker på Gl. Holtegaard imidlertid ikke i sig selv.

Helheden bliver til ganske flotte, men udvendige og ikke særligt sammenhængende politiske postulater, der egentlig ikke rører os, men paradoksalt nok passer designmæssigt godt til Copenhagen Contemporarys enorme udstillingsrum. Og det var nok ikke lige det, der var meningen. Eller var det, vil en lille djævel måske sige?